

[Ole Bjørn Kraft.]

naturligvis være uden mening, hvis det ikke var tilfældet.

I den situation, vi og verden nu befinder os i, vil det da også være højst ulykkeligt, om vort folk på disse områder stod dybt splittet. Ingen vil i virkeligheden kunne tage ansvaret herfor. For vestens styrke er den europæiske enighed af afgørende betydning, og derfor er den løsning, vi for øjeblikket er standset ved i det økonomiske samarbejde, og som den højtærede udenrigsminister omtalte meget udførligt, ikke nogen tilfredsstillende løsning, men det økonomiske samarbejde er i sig selv en vigtig faktor både for den politiske og den forsvarsmæssige enighed. Målet må naturligvis være, og det er der ingen uenighed om, at de to markedsdannelse må forenes i et samarbejde under en eller anden form. Det vil måske tage længere tid, end mange havde håbet, men det er meget vigtigt, og det vil jeg gerne understrege ved denne lejlighed, at man i ventetiden stadig holder sig det endelige mål for øje og sørger for ikke at træffe nogen beslutning, der endeligt vil kunne hindre den enighed, man stræber frem imod.

Det kan ikke nytte at benægte, at de seks er kernen i det europæiske samarbejde. Jeg tror også, det vil vise sig ikke blot frugteløst, men ligefrem skadeligt, hvis vi søgte at hindre de seks i at gennemføre Romtraktaten, således som de har besluttet det. Det, der kan gøres, og som ikke mindst Danmark må være interesseret i, er at tilvejebringe sådanne aftaler, at der ikke opstår bitre modsætninger og gensidige kamp-handlinger.

Mange spørgsmål vil vi blive stillet over for i den kommende tid på dette område. Jeg takker den højtærede udenrigsminister for udtalelsen om, at regeringen forud for alle beslutninger vil søge samråd såvel med folketinget som med erhvervslivet. Jeg tror, jeg kan tilføje, og det er også mit partis stilling, at man ikke vil finde den danske regering i den lejr, der eventuelt vil støde i krigsluren over for den anden part på det økonomiske samarbejdes område. Under den debat, som senere skal finde sted her i tinget om den almindelige politik, vil der sikkert være anledning for mit partis ordfører til at gøre nogle yderligere bemærkninger om denne sag. Jeg vil

blot her lige nævne, at vi i udenrigsnævnet har taget ethvert forbehold med hensyn til det spørgsmål, som den højtærede udenrigsminister også var inde på, nemlig hvorvidt man skulle fremskynde nedsættelsen af toldsatserne.

Nu, hvor jeg nærmer mig afslutningen af, hvad jeg har at sige, vil jeg gerne udtale, at i den hovedlinje, den højtærede udenrigsminister anlagde, er vi ganske enige, og det er, som det ærede medlem hr. Per Federspiel nævnte det, en styrke her i landet, at vi har denne enighed inden for de demokratiske partier. Vi deler håbet om en fortsættelse af forhandlingerne om nedrustning og kernevåbenforsøg, og vi deler den anskuelse, at hvor det er muligt, må forhandlingstråden knyttes igen, men vi må vogte os for en falsk optimisme.

Jeg har ikke nogen bemærkninger at gøre til det, ministeren sagde om søterritoriet; det er en fælles dansk politik, der her finder udtryk.

Vi er også enige i betydningen af at støtte de lande, som ministeren med et så heldigt udtryk kaldte udviklingslandene, et meget bedre udtryk end de underudviklede lande, som jeg altid har været imod og talt imod også i tinget. Udviklingslandene er et udmærket udtryk. Jeg tror, at principperne for støtten til disse lande ikke må være, at vi søger på den ene side at tale om, at vi ved tingene så meget bedre end de, og heller ikke give dem økonomisk støtte i form af almisser, men at det er et samarbejde i fælles interesse, vi her søger, uden politiske hensigter, således at det bliver udtryk for forståelsen af, at verdens nationer i fælles interesse må støtte og hjælpe hinanden.

Ministeren nævnte racekonflikten i Sydafrika, og det ærede medlem hr. Per Hækkerup har også været inde på spørgsmålet. Der er en ganske enstemmig bedømmelse af, hvad der her sker, i det danske folk, og vi deler håbet om, at den racekamp, som nu foregår, vil blive bragt til afslutning hurtigst muligt; det kræver først og fremmest naturligvis menneskelige hensyn, men også den kendsgerning, at denne politik kan blive uhyre farlig for udviklingen i Afrika.

Hvis jeg ikke har brugt for meget tid, vil jeg gerne nævne et spørgsmål i denne forbindelse. Det er nemlig ikke alene i Syd-